

[O. Mathiasen.]

Jeg havde et tillægsspørgsmål, jeg ville stille, hvis svaret ikke var tilfredsstillende. Det bortfalder nu.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vestergaard Poulsen* til justitsministeren:

„Er ministeren villig til at redegøre for gældende domspraksis med hensyn til motorførere, der er fradømt kørekort for bestandig, og deres ret til igen at erhverve førerbevis?“

Vestergaard Poulsen: Når jeg finder anledning til at rette mit spørgsmål til den højtærede justitsminister, skyldes det, at der i pressen med visse mellemrum forekommer meddelelser om spirituspåvirkede bilister og med overskrifter som f. eks. „Blev for tredje gang frakendt kørekortet for bestandig.“

Den her omtalte bilist er ifølge referatet frakendt kørekortet i 1954 for 10 år og derefter ved domme afsagt af Københavns byret i 1957, i 1961 og nu i 1963 for bestandig frakendt retten til at være fører af et motorkøretøj, sidste gang på grund af en spirituspromille på 2,21.

Jeg er vidende om, at der gælder nogle regler for generhvervelse af kørekort under visse forhold; men at domstolen kan fradømme førerbevis for bestandig med så relativt korte mellemrum, giver anledning til, at man i befolkningen kan komme i tvivl om værdien af domme og retspraksis med hensyn til generhvervelse af kørekort under sådanne forhold. Det er derfor, jeg spørger den højtærede justitsminister: er ministeren villig til at redegøre for gældende domspraksis med hensyn til motorførere, der er fradømt kørekort for bestandig, og deres ret til igen at erhverve førerbevis?

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg sige til det ærede medlem i anledning af det af ham specielt nævnte tilfælde med manden, der med korte mellemrum 3 gange er blevet fradømt kørekortet for bestandig, at han har jo ikke haft det i mellemtiden. Han har altså 3 gange foretaget lovovertrædelser, som har medført;

at reaktionen måtte blive frakendelse for bestandig. Hans chancer fremover er faktisk lig med nul næsten uden hensyn til, hvor gammel han er.

I øvrigt er jeg taknemlig for, at det ærede medlem i sit spørgsmål understreger, at der er tale om en domspraksis. Forholdet er nemlig det, at det er domstolene og domstolene alene, der afgør, om den, der har mistet førerbevis, kan få det igen. Jeg understreger det meget stærkt, fordi vi gang på gang i justitsministeriet får henvendelser om generhvervelse af førerbevis, og vi kan da kun henvise til bestemmelserne i færdselslovens § 70, stk. 4.

Om den domspraksis, der råder, vil jeg gerne understrege, idet jeg ikke kan sige så forfærdelig meget, at der foreligger ikke nogen samlet oversigt over disse sager, men af de i domssamlingerne trykte afgørelser fremgår det, at førerretten kun er gengivet i 3 tilfælde efter 1955, nemlig i 1957, 1960 og 1962. Afgørelsen fra 1962 er truffet af højesteret. Det drejede sig i alle 3 sager om tilfælde, hvor førerretten var frakendt for bestandig på grund af spiritusnydelse, men hvor der nu var forløbet henholdsvis ca. 12, 13 og 14 år. Det ses af afgørelserne, at retterne har lagt vægt på det lange tidsrum, der var forløbet siden frakendelsen, på de foreliggende oplysninger om vedkommendes personlige forhold, herunder med hensyn til spiritusforbrug, samt på den betydning, en generhvervelse af førerretten ville have for andrageren i hans erhverv.

Af oplysninger, som jeg har indhentet om afgørelser i disse sager ved Københavns byret, fremgår det, at førerret frakendt for bestandig er gengivet i 4 tilfælde i tiden siden 1959. Der var i de 4 tilfælde forløbet 12-14 år. Afgørelserne er altså på linje med de i domssamlingerne trykte afgørelser.

Der foreligger i domssamlingerne 5 afgørelser, hvor domstolene har afslået at gengive førerret frakendt for bestandig. Der var i disse tilfælde gået henholdsvis ca. 6, 6, 9, 11 og 17 år. Afgørelsen, hvor der var forløbet 17 år, er fra 1956. Der forelå i denne sag bl. a. oplysning om, at andrageren i 1950 havde været sigtet for forsøg på kørsel i spirituspåvirket tilstand, et forhold, der nok har spillet en rolle ved afgørelsen.